

ARATÓ

Emeljétek fel a szemeiteket, és lássátok meg a tartományokat:

mert megérték az aratásra. János 4:35

Vallásos folyóirat.

Megjelenik minden hó elsején.

III. évfolyam.

Budapest, 1906. szeptember 1-jén.

7. szám.

Előfizetési felhívás.

»Az Arató« 1906. szeptemberi példányával sokaknak lejár az előfizetésük. Kívánatos, hogy nemcsak megújítsák a kedves testvéreink és pártfogóink saját előfizetésüket, hanem igyekezzenek új előfizetőket szerezni. Most már megjelenik »Az Arató« minden hó elején, ami nagyon előnyös, de még emelett nem akarunk megállani. Együttal kéretik, hogy aki még hátra van az előfizetési összeggel, szíveskedjék azt utalvánnyal beküldeni. Olyan helyen, ahol gyülekezetünk van, a gyülekezet vezetőjénél megrendelhető, akinek az előfizetési árat is lehet átadni.

H. J. F.

A pogányok gyűjtése Izráelhez.

Jézus mondá: »Más juhaim is vagyok neked, melyek nem ez akolból valók; azokat is elő kell hoznom, és az én szómat hallgatják. És lészen egy akol és egy pásztor.« János 10, 16. Ugyanezt mondta az Úr Ésaiás által. Ésaiás 56, 8. »Ezt mondja az Úr Isten, ki az elszéledezett izráelitákat egybegyűjti. Még többeket is gyűjtök öhozzá, a meggyűjtötteihez.« Jakab apostol

is így nyilatkozott a nagy gyülekezeten Jeruzsálemben: »Simon megbeszélé, mi módon először az Isten megtekintette volna a pogányokat, hogy azok közül népet választana ömagának. És ezzel egyeznek a profétáknak mondásaik, mint meg vagyok írva: Azután úgymond megtérek és a Dávidnak leomlott sátorát megépítem és annak romlásit megújítom és ismét felállatom azt. Hogy az embereknek maradékai megkeressék az Urat, és minden pogányok is, melyek az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, aki mindezeket cselekszi. Tudja az Isten öröktől fogva minden ő cselekedetét.« Ap. csel. 15, 14-18.

Az Úr változhatatlan és az ő útjai is változhatatlanok. Most is úgy vezeti a váltság munkáját mint a kezdetben. Ábrahámot a pogányok közül hívta ki. (Ésaiás 51, 2), Jósué 24, 2. 3. Izráel idejében folyton szaporította az ő népének számát azokkal, kik a pogányok közül megtértek, így pl. Ráháb és Rúth, a moabiták nemzetségéből valók, akikről Krisztus is származik test szerint.

Az Úr profétákat is küldött a pogányokhoz, így Jeremiást. Lásd Jer. 1, 5. Továbbá Jónás profétát Ninivé városához. Izráel Ábrahámától származik, aki szintén a pogányok közül hivatott ki. Izráel számát megszorította az Úr

a pogányok közül megtért lelkek által sokaknak botránkozására, kik a Mindenhatónak tervét nem értették meg; és azt gondolták, hogy csak ők a szövetségnek gyermekei. Ezen ígéret: »Még többet is gyűjtök az elszélesedett Izráelhez« a mai napig is fennáll. És mikor az Úr az ő népét egybegyűjtette az evangélium hirdetése által, akkor csak ez az egy népe lesz. Mert az Úrnak szava az, hogy: »A nemzetség, az ország, mely neked nem szolgálánd, elvész, és azok a népek mindenestől elpusztíttatnak.« Ésaías 60, 12. »És az Úr léssen királya az egész földnek; az napon egy Úr léssen és neve is egy léssen.« Zakariás 14, 9.

Mindazok, kik az Úr népéhez gyűjtetnek, az Úr szent szombatját meg fogják tartani. Mert az ő népe engedelmeskedik a törvény minden pontjának. Ésaías 54, 14. Azok, akik elfogadják ezen üzenetet: »Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet,« — azok »megtartják az Isten parancsolatit és a Jézusnak hitét«. Jel. 14, 12. Vajjon te, kedves olvasó, mit fogadsz el inkább: a tiszta evangéliumot avagy az emberek hamis tévtanait?

(Present Truth-ból.)

Az „Igazság Tanuja“ és tanúság az igazságról.

II.

Az első cikkünkben kimutattuk, hogy az »Igazság Tanujá«nak három első ellenvetése a hetedik nap szombat megtartása ellen nem állja ki a próbát az igazság tanúságával szemben. Most pedig fordítsuk figyelmünket a negyedik ellenvetésre. Ez a következőképpen hangzik: »Egész határozottan tudjuk, hogy mi nem azt a napot tartjuk szombatnak, amelyet a zsidók Krisztus idejében tartottak.« Ezen állítás bizonyítására a Gergely-féle naptárnak behozatalát említi. »Ezáltal el lett mozdítva a napok rendes folyása és elveszett az igazi zsidó

szombat.« Annak, aki ezzel még nem foglalkozott, látszólag úgy tűnik fel, mintha csakugyan úgy volna. A tényállítás azonban az, hogy a naptár megváltoztatása által *nem veszett el semmiféle nap*. Ha átlépünk a határszélen Oroszországba, ott a régi naptár szerint ugyan más keltet fogunk találni, de *más heti napot nem*. Így látjuk, hogy ezen ellenvetés is nélkülöz minden alapot.

De most lássuk az ötödik ellenvetést: »Hogyha a hét nap közül egyet szentelünk meg rendesen, amelyen a földi munkáinkat félre tesszük és istenitiszteleket tartunk, hogy lelkünk éhségét és szomját csillapítsuk, akkor az egy teljes értékű szombatja lesz az Úrnak.«

Azt megértettük már, hogy az »Igazság Tanuja« velünk egy értelemben van afelől, hogy a szombatnapról szóló parancsolat általános és minden kereszténynek szól, de most úgy vélekedik, mintha a jó Isten, midőn azt mondja, hogy »a hetedik nap a te Urad Istened szombatja!« nem a teremtés határozott szombatnapjára célzott volna, hanem akármelyik hetedik napra. Nekünk azonban olyan Istenünk van, aki pontos a legkisebb részletekig és azt tisztán mondja ki, amit kíván. Ő a rendnek Istene és *azt akarja*, hogy az ő gyermekei mind az általa már a teremtés hetében, a paradicsomban *elrendelt hetedik napot megtartsák*.

1 Móz. 2, 2. 3. verseiben találjuk a hetedik nap szombatnak alapját. »... Azon szünt meg minden ő csinálmányának csinálásától, melyet teremtett vala.« Isten második ténykedése az emléknap beiktatásánál annak a napnak megáldása volt. »És megáldá Isten a hetedik napot.« Azután következett a harmadik tett, amely által ezen szent intézményt tökéletessé tette: »És megszentelé azt, mivelhogy azon szünt volna meg minden ő csinálmányának csinálásától, melyet teremtett volna Isten, hogy azt elvégezné.« A napnak megszentelése és megáldása már csak azután történt, miután az Úr megnyugodott az ő teremtési munkájától, és így a megszentelés és megáldás nem vonatkozik a teremtés első szombatiára.

hanem minden következő hetedik nap szombatra, annak emlékeztére, hogy Isten a hetedik napon az ő nagy teremtetési munkájától megnyugodott.

De tekintsük meg egy kissé ezen szavaknak: »megáldás« és »megszentelés« jelentőségét a szentírás fényében. 1 Móz. 12, 2-ben azt mondja az Úr Ábrahámnak, hogy: »megáldalak tégedet . . . és felmagasztalom a te nevedet, és immár légy áldás.« Az Úr azért áldotta meg Ábrahámot, hogy ő is legyen áldására mindenkinek, ahová csak megyen. Éppen úgy megáldotta az Úr a hetedik nap szombatot is, hogy ez minden héten újból áldására legyen az embereknek. A megszentelésről azt mondja Büchner az ő bibliai kézikönyvében, hogy az annyit jelent mint »elválasztani«, elkülöníteni, egy bizonyos szent célra megszentelni. Midőn Isten a hetedik napot megszentelte, akkor elkülönítette, elválasztotta azt a többi heti napoktól egy bizonyos szent célra. Midőn Mózes az égő csipkebokorhoz közeledett, az Úr így szól hozzá: »Ne jöjj ide közel, old le a te sarudat lábaidról, mert a föld, melyen állsz, szent föld.« 2 Móz. 3, 5. Mi tette azon helyet szentté? Azelőtt ama csipkebokor épp olyan volt, mint a többi körülötte, de Istennek jelenléte megszentelte azt. És miként az Úr a Sinai hegy alatt levő földet megszentelte, úgy az időnek hetedik részét is, — minden reánk következő hetedik napját megszenteli — az ő jelenléte által. Így tehát mindenki, aki a Megváltóhoz való szeretete által indítva, ezen hetedik napon az ő mindennapi foglalkozását félre teszi és megnyugszik, tapasztalni fogja az Úr áldását és jelenlétét. De a hétnek első napját — a vasárnapot — az Úr se meg nem áldotta, se meg nem szentelte és sem szóval, sem példával nem emelte ki a többi munkanapok sorából, sőt megerősíti, hogy azon napon dolgozni kell éppúgy mint a többi munkanapokon, azon parancsolat által, hogy »hat napon munkálódjál!« (2 Móz. 20, 9.)

De most hagyjuk az »Igazság Tanuját« tovább beszélni:

»Mi tehát a tulajdonképpeni célja és szándéka a szombat törvényének? Hiszen

így van megírva: »Hat napokon munkálódjál és minden dolgot elvégezzed, hetednapon a te Jehova Istenednek szombatja vagyon.« Ki akarna erre nézve a szombathoz ragaszkodni?! A biblia mindenestre nem mondja a szombat nevét. Itt inkább egy nagy változhatatlan törvény adatott a szombatról, mely szükséges az egész emberiségnek. Ez a törvény olyan egyszerű és minden értelmes ember előtt olyan világos, hogy tulajdonképpen nézeteltérés nem is lehetne.«

A szentírás a napok neveit általában nem is említi, ami egészen fölösleges, mert a számszerinti említés teljesen elégséges arra, hogy az időszámításban zavar ne álljon be. A hetedik nap szombatról beszél és a hét első napjáról. Luk. 23, 54–56-ból azt olvassuk: »És az nap innep esti vala és következik vala a szombatnak napja. Az asszonyok is pedig, kik ötet követvén, vele Galileából jöttek vala, megnézék a koporsót és mimódon helyeztetett volna az ő teste. Megtérvén pedig, készítének drága aromákat és keneteket; és szombaton nyugovának a parancsolat szerint.« Az mondatik, hogy az asszonyok visszatértek a testnek elhelyezése után és aromákat és keneteket készítettek a szombatnap kezdetéig. Azután csendességben maradtak szombatnapon a parancsolat szerint. De mit tettek a hét első napján, a mostani vasárnapon? A következő vers megmondja: »A hétnek pedig első napján igen jó reggel menének a koporsóhoz, vivén a drága keneteket, melyeket készítettek vala . . .« Azon munkát, amelyet a hetedik nap szombat beállításával félretettek volt, a hét első napján — vasárnapon — újból elővették. Továbbá azt, hogy »ez a törvény olyan egyszerű és minden értelmes ember előtt olyan világos, hogy tulajdonképpen nézeteltérés nem is lehetne«, mi is hisszük. De most azt kérdezzük, hogy *honnan* jön a nézeteltérés? Épp onnan jön, ahol azt *vélik*, hogy Isten nem veszi a dolgot olyan komolyan. Ahelyett, hogy azt *hinnék*, hogy: »Hetednapon a te Urad Istenednek szombatja vagyon,« azt *vélik*, hogy a hét első napját is lehet ez alatt érteni.

Hogyha tehát ezen ügyben az emberek egyszer majd elhagyják a *vélekedést* és az Istennek ígését, mint egyedüli zsinormértéket hittet elfogadják,

akkor az ilyen »nézeteltérések« maguktól megszűnnek. Így még egyszer eljutunk ezen következtetéshez, hogy: »Isten színe előtt megsemmisül minden emberi vélekedés, és csak az Istennek beszéde marad meg mindörökké.« *Sch. H. F.*

Miért

nem veszed komolyabban keresztyéni hivatásodat?

1. Talán azért, mert félsz, hogy ki nevetnek?

Gondolkozzál jól azon, amit az Üdvözítő mondott: »Mert valaki a parázna és bűnös nemzetség közül szegényli engemet és az én beszédemet, az embernek fia is szegényli azt, mikor eljövend az ő atyjának dicsőségével, a szent angyalokkal.« Márk. 8, 38.

2. Vagy talán azért, mert azoknak eljárásán megbotránkozol, kik szájjal megvallják, de cselekedettel megtagadják Krisztust?

Erre az írás azt mondja: »Azért mindenikünk maga ad számot ömagáról Istennek.« Róm. 14, 12.

3. Talán azért, mert úgy gondolod: »Úgy teszek ahogy lehet, és az Úrnak meg kell elegendnie velem.«

De tudd meg, hogy: »ha valaki ujonnan nem születendik, nem láthatja az Istennek országát.« Ján. 3, 3. Továbbá: »Mert valaki az egész törvényt megtartandja, vétkezendik pedig egy dologban, az egész törvénynek megrontásában bűnös.« Jak. 2, 10.

4. Vagy talán azért, mert nem vagy hajlandó mindent Krisztusért feláldozni?

Gondold meg jól e dolgot: »Mert mit használ valakinek, ha mind e világot megnyeri is, ha az ő lelke megbüntetik?« Máté 16, 26.

5. Vagy talán azért, mert félsz, hogy az Úr téged el nem fogad?

Jézus úgy biztat téged: »Aki én-hozzám jó, semmiképpen nem vessem ki.« Ján. 6, 37.

6. Lehet hogy azt is gondolod, hogy úgy sem lehet kitartásod, míg a célt eléred.

Higved el, hogy »aki elkezdette benned ezen jó dolgot, elvégzi mind a Jézus Krisztus napjáig.« Fil. 1, 6.

Reifschneider K. A.

Az ember természete és sorsa.

III.

Az ember teremtése.

Az ember teremtésének történetéből a legtisztább és legerőteljesebb tényeket nyerünk az ő természetének mivoltáról. Szerencsénkre egy ilyen történet valóban áll rendelkezésünkre, s pedig olyan, amely nem a halandók okoskodásából származik, hanem az igazság tiszta forrásából. A bibliára célozunk, amelynek minden szavát úgy vesszük fel, miként írva találtatik. Hogyha pedig valaki azt gondolja, hogy nagyobb dicséretére szolgál a Mindenhatónak, hogy ha azt hiszi, hogy a teremtő valamikor és valahogyan egy nagy mennyiség protoplasmát teremtett, amely azután magára hagyva, a fejlődés útján különböző alakokat képezett, míg az alsóbb rendű állatvilágból majommá, — végre emberré fejlődött, — ha valaki azt akarja elhinni, higye el. Nekünk pedig engedje meg a tisztelt olvasó, hogy a Mózes által elmondott teremtés-történethez ragaszkodjunk, mert ez szerintünk az egyedüli igaz tényekkel szolgál az emberi család keletkezéséről. Ezen történelemben egyszerűen és érthetően el van mondva az ember teremtése: »Formálta pedig az Úr Isten az embert a földnek porából, lehellet vala az ő orrába életnek lehelletét, és úgy lett az ember élő lélekké.« (1 Móz. 2, 7.)

Így hangzik az ember teremtéséről való történelem. El van mondva, hogy milyen részekből áll stb. Isten alkotá ezen földet és minden szépséggel felruházta — de még nem volt senki, aki a földet művelte volna, aki uralkodott volna afölött. Hogy ezen hiányt kipótolja, Isten a föld porából egy emberi alakot formált és egy előttünk ismeretlen szervezési mód által testté változtatá át.

Az első adventista prédikátor.

A testnek minden tagja meglett, mind-egyik az ő rendje szerint. Minden meg-volt tökéletességében, de élet még nem volt benne. Akkor a teremtő belelehelte az ember orrába az élet leheletét, és az ember azonnal lett »élő lélekké«. Így ezen életnélküli és tehetlen testből egy-szerre élő és mozgó lény lett. A szív dobogott és az élet folyója, a vér, az ereknek keresztül folyt. A tüdő végezte rendszer munkáját és a lélegzés észre-vehető lett. Az idegek betöltötték hiva-tásukat és az ember érzett. Az inagok megerősödtek és a test mozgott. Az agy működött és így képes lett a te-remtő akaratját megérteni és megtartani. Ilyen értelemben lett az ember »élő lélekké«.

Ebben el van mondva mindaz, ami az emberrel történt, ami adatott neki a teremtésnél és ami őt emberré tette. És nem elégséges ez? Óh nem, mondja a theologus, ez csak az anyagról szól, de léleknek is kellett hogy legyen — valami láthatatlan, anyagtalan, halha-tatlan rész, amely a gondolkozási tehet-séget képezi; mert »anyag nem tud gondolkozni«. De ki ismerné mindezeket a részeket? Ne felejtjük el, hogy mi a szentigének értelméhez ragaszkodunk. Csak annyit mondunk, amennyit írva találunk. Maga az ember mint *élő lélek*: a teremtése után képes volt az emberi család minden testi és lelki tehetségét kifejteni. A test alkotása és annak mozgásba való indítása által az ember lett élő lélekké. Micsoda joga van tehát valakinek ama »lélek« szónak oly ér-telmet adni, amely a bibliai fogalommal ellenkezik? Éppen ezen szóhoz a theo-logusok az anyagtalan és halhatatlanság fogalmát fűzik hozzá, és mintha ezt a »valamit« a teremtő az ember terem-tésénél annak testébe beleiktatta volna. Bármilyen értelme legyen a »lélek« szónak, ezt az egyet határozottan tudjuk a szentírásból, hogy az ember *nem kapott* lelket a teremtőtől, hanem *ő maga lett élő lélekké«.*

S. U. után.

H. J. F.

*

— Egy csepp nyugalom többet ér, mint hetekig tartó heveskedés.

Egy adventista prédikátor, aki egy gyorskocsin utazott, egy ismeretlen uti-társsal beszédbe merült az igazság fölött. Miután az idegen végig hallgatta az igazság magyarázatját, azon iparkodott, hogy megjegyzéseivel nevetségessé tegye azt. Végre, midőn minden új fordulattal ő a rövidebbet húzta, azt akarta megerősíteni, hogy az adventisták tana új dolog, amelyről csak az utóbbi időkben lehetett hallani.

»Hiszen,« mondá, »az adventisták első profétája — hogy is hívják — még most is él, — nem úgy van?«

»De kit gondol ön?« kérdé a prédi-kátor.

»Hát az első adventista prédikátort, mondom, — még nem halt meg — vagy igen?« ismétlé az idegen.

»Nem, még nem halt meg, még él az első adventista prédikátor,« viszo-nozta a hitszónok.

»De hogy hívják őt?« kérdé tovább a gúnyúzó.

»Hát ha olyan kíváncsi megtudni, megmondhatom,« mondá a prédikátor, »az ő neve Enókh, ki Ádámtól fogva a hetedik, aki jövendölte, hogy ime, eljő az Úr az ő sok ezer szenteivel, hogy ítéletet tegyen mindenek ellen és meggyőzze azokat, akik azok közül isten-telenek, minden cselekedetéről, melyeket gonoszúl cselekedtek és minden kemény beszédekről, melyeket szóltak őellene az istentelen bűnösök. (Jud. 14. 15.) Enókh szüntelenül járt az Úrral 300 esztendeig (1 Móz. 5, 21–24) és azután elragad-tatott anélkül hogy a halált látta volna.« (Zsid. 11, 5.)

»Ebből láthatja ön,« folytató a pré-dikátor, »hogy az első adventista pré-dikátor még mai napig is él, és mégis ezen tan már igen rég óta hirdetve van.«

A gúnyolódó ezen váratlan felelet által meghökkent és azonnal félbehagyott gúnyolódásaival. *Reifschneider K. A.*

*

— Kezdetben tekints győzelemnek kis eredményt is.

Bibliai időszámítás Ádámtól Mózesig.

— 2500 év. —

A világ teremtése után	100	200	300	400	600	800	900	1000	1100	1200	1400	1500	1600	1700	1800	1900	2000	2100	2200	2300	2400	2500	
Ádám	1						930																
Seth		130						1042															
Enos			235						1140														
Kénán				325						1235													
Mahaláléel				395						1290													
Járed					460						1422												
Enókh						622		987															
Mathusélah						687							1656										
Lámekh							874						1651										
Noé								1056									2006						
Sem												1558											2158
Ariaksád													1658					2096					
Séláh													1693										2126
Eber														1723									2187
Péleg															1787								
Réu																1819							
Sérug																1849	1997						
Nákhor																							
Tharé																	1878						
Abrahám																		2083					
Izsák																		2008	2183				
Jákob																			2108	2288			
Lévi																				2168		2315	
Kéhát																						2255	2371
Amram																						2288	2421
Mózes																						2376	2504
Krisztus szül. előtt	4000	3900	3800	3700	3600	3400	3200	3100	3000	2900	2800	2600	2500	2400	2300	2200	2100	2000	1900	1800	1700	1600	1500

Ezen rovatos táblázat a patriarkák születési és halálzási éveit mutatja és azt, kik éltek egymással egy időben. Azt is láthatjuk belőle, milyen hirtelen megrövidült az emberélet mindjárt az özönvíz után. Lámekh, Noénak atyja, a világ teremtése után 874-ben született és 1651-ben meghalt. Ötvenhat esztendeig élt Ádámmal együtt és öt évvel az özönvíz bekövetkeztetése előtt halt meg. Sem körülbelül száz évvel az özönvíz előtt született és még sok ideig élt Ábrahám és Izsák születése után. A bibliában fel nem emlelt hosszú életű emberek dolgát úgy kell venni, ahogyan írva van, mert nem úgy van, ahogyan némelyek tévesen állítják, hogy más időszámítás lett volna.

— Az okos ember uralkodik nyelvén. Nem beszél többet, mint amennyire okvetlen szüksége van; mások dolgával nem foglalkozik, másokat meg nem szól, nem hordja a szót.

*

— A pontos, rendszerető emberek uralkodnak a világ fölött. A pontatlanok pedig örökös zavarok között élnek. Egyik dolog a másik után nyakukra jó, soha sem készülnek el idejére semmivel.

Bizonyságtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-tól.

(Folytatás.)

Egy jogosulatlan megkülönböztetés.

Némelyek azt állították, hogy az Úr szolgálóleánya által adott figyelmeztetések, tanácsok és útbaigazítások csak akkor bírnak nagyobb értékkel és komolysággal más egyéntől származó figyelmeztetéseknél, hogyha látásból egyes emberek részére származnak. Egynehány esetben azt is felhozták, hogy én a gyülekezetek részére szóló bizonyságtételek adásánál bizonyos egyének befolyása alatt állok. Voltak már olyanok is, kik azt állították, hogy a szentlélektől származó bizonyságtételek csak a saját véleményemen, meggyőződésemen és értesüleseimen alapulnak. De az ilyen vélekedés határozottan téves. Hogyha egyes személyek vagy valamelyik gyülekezet kérésére az Úr által magyarázó vagy oktató bizonyságtételek adattak, azért ezek általános értékét kétségbe vonni nem lehet és el kell tekinteni attól, hogy milyen indokból jöttek létre. Erre nézve a 31. bizonyságtételből a következőt idézem:

»Hogyan volt ez Pál apostol tapasztalatában? A korintusbeli gyülekezetéről Klóés házában hallott hírek indították arra, hogy az ő első levelét írja ezen gyülekezetnek. Magán levelek útján értesült az ott uralkodó állapotokról és az ő válaszában bizonyos alapelveket közölt a gyülekezettel, amelyeket a felmerült ellentétek eltávolítására alkalmasnak tartott. Nagy szeretettel és bölcseséggel figyelmeztette őket arra, hogy egyértelemmel legyenek és hogy ne legyenek közöttök meghasonlások.

Pál Istentől felvilágosított apostol volt, akinek az Úr mindenkor megmutatta az ő népének lelki állapotát. Azok, kik a gyülekezet gyarapodását és előrehaladását kívánták, minden előforduló fogyatkozásra és tévedésre jelentést tettek az apostolnak, aki az Úrtól nyert világosság által minden bűn igazi természetét megbírálni képes volt. Azok, kik igazán keresték a világosságot, nem tették félre az apostol leveleit mint akármilyen más közönséges írást, azon megokolással, hogy úgysem adatott valami rendkívüli látomás alkalmával. Nem, soha! Az Úr megmutatta neki a nehézséget és veszedelmeket, melyek a gyülekezetben keletkezni fognak, hogy midőn azok valóban jelentkeznek, képes lehessen azokkal végezni.

Az apostol a gyülekezetek védelmére rendeltetett s Isten előtt minden lélekért felelős volt. Ilyen komoly hivatással szemben ne vegye figyelembe a törvényteleniséget és gonosztságot? — Minden esetre: Igen! — és azon figyelmeztetések, melyeket írt, éppúgy a szentlélek indításából származtak mint akár a többi írásai. De midőn az útbaigazítás megtörtént, nem mindenki fogadta el. Azon álláspontot foglalták el vele szemben is, hogy az Úr nem szólott az apostol által, hanem hogy mindezeket emberi véleménynek kell tekinteni, amelynek nincsen nagyobb értéke mint az ő saját véleményüknek. Így van sokakkal az Úr népe közül a mai napon is, kik a régi határvonalat elhagyva, saját értelmüket követik. (Test. 31, p. 61. 62. 1882.)

Hogyha a mi népünk ezen téves álláspontra helyezkedik, akkor a szentlélek által adott kiváló figyelmeztetések

nem hozhatják létre a szükséges javulást az emberek életében és jellemében. Az Úr nem ad látásokat minden külön esetről, amely az Úr munkájának fejlődése folyamán történik. De azt megmutatta nekem Isten, hogy a múltban kiválasztott szolgálait az ő munkáját fenyegető veszedelmek felől felvilágosította, figyelmeztetéssel és tanáccsal látta el és erősítette meg.

(Folytatás következik.)

A családi körben.

Egy bátor tett.

Alig hihető el, hogy egy 16 éves leány majdnem ötven embert mentett meg egy szörnyű haláltól, és mégis véghezvitte Grace Bussell ezen hőstettet. Ő gyakran »Ausztrália kedvencének« nevezetik el, és aki ezen történetet olvassa, bizonyosan beleegyezni fog, hogy ő ezen nevet megérdemli.

Grace szüleivel élt a nyugati Ausztráliában. Atyja egyike a legelső közt volt, akik a Swane-folyó közelében letelepedtek, és ő atyjának mindenben segített. Néha órákon át lovagolt a csordákkal és a nyeregben éppen olyan jól érezte magát mint a konyhában.

De hogy egészen megérthető, milyen csodálatos tettet vitt véghez ezen fiatal leány egy nappal, megjegyzendő, hogy harminc év előtt a házak az új telepeken távol álltak egymástól, úgy hogy gyakran egy szomszéd a másiktól több mértföldnyire lakott. Egy napon 1876. december havában megtörtént, hogy egy gőzhajó a tengerpart közelében hajótörést szenvedett, körülbelül nyolc angol mértföldnyire Bussell család lakásától. A hajó repedéket kapott; de mivel nem volt távol a szárazföldtől, reménye volt a kapitánynak, hogy még a kikötőbe juthatnak. De nem volt lehetséges; a hajó aljra került, megalapodott és lassanként vízzel töltetett be. A mentőcsónak leeresztetett, de annak is repedéke volt és olyan nehezen lehetett azt kormányozni, hogy nyolc ember, aki rábizott, a hullámokban elveszett. Úgy a többiek a hajón maradtak és vártak,

104

hogy meg lesznek-e még mentve vagy nem. A hullámok olyan magasra mentek, hogy senki sem merészeltetett keresztülúszni, s nem volt látható se ház sem ember.

De segítség közel volt, még mielőtt tudták. Ezen 16 éves leány bennszülött szolgálóleányával azon hely mellett ellovagolt. Ő megpillantotta a hajót a veszedelemben, megfordult lovájával és oda vágatott a tengerparthoz. Midőn odaért, kényszerítette lovát, a hullámokba ugorni.

Ő bátran odalovagolt a hajóhoz és sok fáradsággal maga elé vette egy-néhány kis gyermekét a lovára, és míg nagyobb gyermekek ruhájába kapaszkodtak, visszatért a partra. Ott átadta a megmentetteket a szolgálóleány oltalmába és ismét visszatért a törött bajóhoz. Így lovagolt vagy úszott négy órán át oda s vissza, míg mindnyájan biztosan a szárazon voltak.

Dacára annak, hogy fáradt és átázott volt, még volt valami tennivalója. A megmentett 48 léleknek szüksége volt táplálékra és biztos hajlékra, mielőtt az éj beállott. Így hát Grace hazafelé lovagolt, hogy segítséget hozzon. De miután a nyolc mértföldet megtette, úgy el volt fáradva, hogy elájult és hosszabb ideig tartott, míg el tudott beszélni, hogy mi történt. Az ő nénje azonnal kocsira rakta táplálékot és takarókat a hajótöröttek részére, és odavitté azt nekik; a következő napon pedig mind Bussell úr házába hozattak.

Bizonyosan mindenki beleegyezik abba, hogy Grace a mentő-érmet megérdemelte, amely 1878. január 8-án átadatott neki.

haza, akkor én hozzád jövök, mert kötelességem, minden bánatot és örömet veled megosztani.»

»De ide a korcsmába jönni!« kiáltá Janson, »micsoda gondolat?!«

»Ahol a férjem tartózkodik, az nem lehet egyetlen hely nekem sem,« felelé a szegény Mari. Ezzel felvette a poharat, amelyet a korcsmáros éppen ezelőtt töltött és a férje elejébe tett.

»Csak nem akarsz ebből inni?« kérdé tiltakozva Janson.

»Hát miért nem? Te azt mondd, hogy azért iszol, hogy bánataidról megfejtsz; nekem is vannak bánataim, amelyeket felejteni akarok.«

»Óh — — de ne adjál a gyermekeknek ebből a pálinkából!« kiáltá Janson, mikor a felesége a poharat a kicsinyeknek is odanyújtotta.

»Miért nem? Lehet a gyermekeknek még jobb példája az atyjuk példájánál? Ami az atyának jó, az a gyermekeknek is jó — igyátok csak, édes fiaim — ti látjátok, milyen jól esik atyátoknak!«

Látszólagosan ellenkezve az asszony a férjétől hagyta magát hazavezetni, de azon éjszakán nagy küzdelme volt a férfinak, — amíg magát valamire elhatározta. Ezt a »valami« t Isten segítségével meg is tartotta.

Mari most boldog asszony és még gyakran visszaemlékszik örömmel és hálával azon első és utolsó meglátogatására a korcsmában.

„AZ ARATÓ“

havi folyóirat.

Nyomatja és kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.

Felelős szerkesztő: Huenergardt János F.

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K ¹ 1.80
Egy fél évre	„ —.90
Egyes példányok	„ —.15
Külföldre, egy egész évre	„ 2.50

Előfizetések

Huenergardt János F., Rákosszentmihály,
Rákóczy-utca 17. sz.

cimre küldendők.

Egészség és mértékletesség.

„Ha neked jó, nekem is jó!«

»Mi hoz téged ide, Mari?« kérdé bámulva Janson, midőn a felesége belépett a korcsmába, ahol ő egy pohár mellett ült.

»Olyan unalmas egyedül otthon ülni. Igen kevés időt tudsz otthon eltölténi foglalkozásod végett,« mondá az asszony. »Úgy sincsen kívül töltssem az időt, mint csak tenálad, és ha nem jössz